

Марион Зимър Брадли

Изгнание в миналото

– В моята поява на белия свят има нещо странно – внушаваше ми Кери Кенър.

Млъкна и отново напълни чашата си с вино, като ме гледаше преценяващо с бляскавите си сини очи. Отвърнах на погледа му, но се питах защо изведнъж реши да бъде откровен с мен.

Познавах Кери Кенър от не повече от две седмици. Запознахме се почти случайно – обменихме си няколко думи във фоайето на хотела, после пихме по чаша кафе и по халба бира в задното помещение на бара. Беше интелигентен и разговорите ни ми доставяха удоволствие. До днес всички наши приказки бяха неангажиращи, общи фрази; днес Кенър бе готов на откровености.

Сам, без никакви намеци от моя страна, започна да разказва, че баща му е известен физик изследовател. Преди седмица обаче изчезнал по мистериозен начин и сега той го търси тук, в Чикаго. В тона му се долавяше някакво особено притеснение за съдбата на баща му. Бях убеден, че с времето неговата смелост ще се стопи.

Вече споменах, че пътеките ни с Кери Кенър се пресякоха случайно. Неговата откровеност ме озадачи. Изглеждаше като човек, комуто налудничавият темп на времето, в което живеем, изобщо не му допада.

– Нормално е, в спомените за детството обикновените събития започват да изглеждат причудливи. Може би е нещо такова... – уклончиво отвърнах аз.

Стана някак по-предпазлив.

– Кажете, господин Грейн, четете ли научна фантастика?

– Ще трябва да ви разочаровам – казах. – Твърде рядко.

Това изглежда го смути.

– Но знаете нещо за фантастичната идея, наречена „пътуване във във времето“, нали?

– В най-общи линии – допих чашата си и поръчах нова бутилка. – Получават се изумителни парадокси. Например отиваш в миналото и убиваш собствения си дядо.

Изгледа ме с неприкрита ирония.

– Това е баналност, предназначена за невежи.

– Изглежда съм невеж – съгласих се кротко. Перченето на младите не ме обижда, напротив, събужда у мен съжаление. Кенър беше на деветнайсет, най-много на двадесет години. – Само не казвай, млади момко, че вече си изобретил машина на времето.

– Не, не е там работата! – Протестът му бе толкова бурен, че аз неволно се засмях. – Има една идея, която страховтно ме интересува. Що се

отнася до парадоксите, изобщо не им вярвам.

Направи дълга пауза в колебания.

– Чуйте, господин Грейн, имате ли нещо против да поговоря за някои почти фантастични неща? Не съм пиян и имам основания да ви се доверя. Зная достатъчно много за вас.

Не се изненадах. Наистина бях готов да чуя неща от този род. Усмихнах се малко пресилено.

– Добре де – казах. – Заинтригуван съм.

Опънах се във фотьойла и се приготвих да слушам.

Най-интересното бе, че аз знаех какво ще ми каже.

* * *

Рин Кенър седеше в камерата, закрил лице с длани.

– О, Боже! О, Боже! – повтаряше си непрекъснато.

Колко много непредвидени рискове. Макар да бе обучавал Тара цели три години за всевъзможните превратности на съдбата, нямаше право да греша. Трябваше само да махне психическия блок, но това беше твърде рисковано.

Понякога му се струваше, че въпреки образованието си, е трябвало да стане надзирател. Да екзекутира убийци, да линчува маниаци – тези наказания биха били по-естествени, отколкото този изфинен метод – изгнанието.

Рин Кенър предпочиташе смъртта. Често стигаше до решението да си пререже вените с бръснарско ножче, но да не бъде изпратен на заточение. Дори веднъж плъзна острието по кожата си, но не му достигна смелост. Самата дума „самоубийство“ го докарваше до лудост.

Нашата трагедия, размишляваше Кенър, е в това, че цивилизацията ни стана твърде просветена. Някога са предполагали, че пътуванията назад във времето могат да нарушат последователността на събитията и да променят бъдещето. Тази идея бе очевидно погрешна и сега, през 2543 година, всичко минало вече се е случило и „сега“ съдържа ЦЯЛОТО минало, включително опитите на пътешествениците във времето да го променят.

Кенър изпаднаше в нервни конвулсии при мисълта, че всички негови постъпки в миналото вече са извършени. И той, Рин Кенър, е умрял преди шест столетия.

Пътешествията във времето са най-хуманният начин да се наказват престъпници. Беше премислил всички аргументи. Силните личности се чувстваха доста неуютно в убийствено образование XXVI век. За тяхно

добро трябваше да ги изпращат във времена, по-подходящи психологически за тях. Много бяха транспортирани в Калифорния от 1849 година – във време, когато убийството не е престъпление, а социална необходимост и въпрос на чест за всеки истински мъж. Религиозните фанатици пък изпращаха в мрачното средновековие, където не биваха притеснявани от вярата на материализма. За агресивните атеисти най-подходящ бе XXII век.

Кенър се изправи и започна да мери с крачки килията. От широкия прозорец се виждаше прекрасния Ниър Харбър, самият карцер бе изискано мебелиран. Знаеше, че при всеки опит да пресече бялата линия на вратата ще бъде мигом парализиран от бързодействащ приспивателен газ. Веднъж опита и повече никога няма да го повтори.

Настъпи часът на решението. Последният негов час в двадесет и шестото столетие. След петнайсет минути субективното му време ще бъде преместено някъде в двайсети век – в епохата, на която го обрече собственото му безразсъдство. Беше арестуван от психополицията при опит да преоткрие митичните атомни изотопи. Можеше да запази своите знания и опит, но срещу една страшна цена.

Вече никога няма да може да си спомни кой е той и от кое столетие идва. В продължение на три седмици мозъкът му бе непрекъснато обработван с хипнолечения, срещу които няма защита. Съзнанието му вече бе покрито с пелена; осъзнаваше единствено, че не му остава повече време.

Чу крачки в коридора, после тих съскащ звук – пускаха механизма за подаване на приспивателен газ.

Застина на мястото си.

Вратата се отвори и влезе психонадзирателят. А зад гърба му, в рамката от светлина, стоеше...

– Тара! – Кенър се хвърли да прегърне жена си, едва удържайки сълзите си. Притисна я към себе си.

– Рин, имаме толкова малко време...

Върху лицето на надзирателя бе изписано състрадание.

– Кенър – каза той, – разполагате с двайсет минути за сбогуване.

Никой няма да ви следи.

Вратата зад гърба им тихо хлопна.

Тара едва удържаше сълзите върху своите широко отворени и напалшени очи.

– Рин, мили, предполагам, че ти трябва да...

– По-тихо, Тара! – прошепна той. – Може да подслушват. Постарай

се да не забравиш нищо от това, което ти разказах. Не бива да рискуваш, когато те изпратят в друго време. Знаеш какво да правиш по-нататък.

– Ще те издира – обеща тя.

– Да не говорим за това – успокои я Кенър. – Имаме съвсем малко време. Грейн обеща да се погрижи за теб.

– Зная. Той беше добър към мен, докато ти беше тук.

Двадесет минути минаха като една. Надзирателят се опитваше да не забелязва как Тара се впиваше в Кенър в последната конвулсия на сбогуването.

– Ще се видим в деветстотин четирийсет и пета, Тара – прошепна той на раздяла.

– Довиждане, скъпи – и напусна килията, водена от надзирателя.

В последните минути преди потъването в съня Кенър отчаяно се опитваше да сбере в едно онова, което бе чел за двайсети век. Всичко в главата му бе като в мъгла, мозъкът му сякаш бе загърнат в копринена кърпа. Смъртно осъзнаваше, че когато ще се събуди, този затвор още няма да бъде построен. И че целия остатък от живота си трябва да прекара в друг затвор – в затвора на собствения си мозък, който никога няма да си позволи да му каже истината.

* * *

– ... и разбира се, предполагаемият психичен блок има механизъм, който изключва възможността за брак с някой от миналото – завърши разказа си Кери Кенър. – Тук се крие неудобството за децата, които трябва да се родят по време на изгнанието. Но ако човекът от бъдещето намери жена, която е също интернирана, няма психическа забрана да се ожени за нея.

Направи пауза, впил поглед в мен.

– А какво ще стане с детето?

Чашата ми беше празна. Повиках сервитьора, но Кенър поклати глава.

– Благодаря, за мен е достатъчно.

Платих сметката.

– Към хотела ли сте, Кенър? – казах. – Теорията ви е направо очарователна, момчето ми. От нея става прекрасен научнофантастичен разказ. Пишете ли? – Бяхме вече под заслепящото слънце на Чикаго. – Това, което ще се случи с тях, може да стане кулминацията на разказа ви.

– Да, би могло – съгласи се той.

Минахме под надлеза на електрическия влак.

– Ще запалите ли? – попита Кенър.

Поклатих глава.

– Не, благодаря. Вие казахте, че имате основания да ми се доверите, млади човече. И какви са тези основания?

Той ме погледна сериозно.

– Знаете ги прекрасно, мистър Грейн. Вие изобщо не сте роден в двайсети век, за разлика от мен. Вие сте като татко и Тара. Вие също сте каторжник във времето, прав ли съм?... Разбирам, че не можете да го потвърдите заради психичния блок, но точно така не можете да ме опровергавате. Татко намери начин да ми разкаже истината. Той ме пристраси към научната фантастика. После ме караше да задавам въпроси, а той отговаряше само с „да“ или „не“. – Младият Кенър направи пауза. – Аз нямам психичен блок. Татко се опитваше да ми помогне да изобретя машина за пътешествия във времето. Замина за Чикаго и изчезна. Но аз попаднах на следите му. Сигурен съм. Предполагам, че татко по някакъв начин се е върнал в своето време.

Дори при онова малкото, което схващаш, нещо стисна гърлото ми.

– Когато си се родил – започнах аз, – наистина е станало нещо необикновено. Ти внесе силно смущение във времевата последователност. Това не трябваше да става заради... – гласът ми потрепера, – заради психичния блок от брака с някой в миналото.

Кери Кенър ме изгледа преценяващо.

– Трудно се произнасят тези думи „психичен блок“, така ли е? Татко изобщо не успяваше.

Кимнах мълчаливо. Заизкачвахме стъпалата на хотела.

– Да идем в моята стая – казах настойчиво. – Трябва здравата да поразмислим. Виж какво ще ти кажа, Кери... ще те наричам така... Кенър беше мой приятел.

– А знаеш ли дали татко се върна обратно в XXVI век?

– Да, върна се.

Кери ме изгледа някак особено.

– Господин Грейн, с него всичко ли е наред?

Поклатих съчувствено глава. Момчето, обслужващо асансьора, ни качи на петия етаж. Не знам, може и той да е в изгнание. Не зная колко изгнаници живеят в Чикаго, скрити под маските на психичните блокове, готови всеки миг да заключат устите им, ако се опитат да кажат истината.

Да, не зная колко мъже и жени живеят в измама и самота, нещастни жертви на съдбата, прокудени от утрешния ден. Може би за тях изгнанието е по-страшно от смъртта, но не знаят как да се измъкнат от съдбата си.

Затворих вратата на моята стая. Докато Кери гледаше с широко отворени очи апарата, оставен в един тъмен ъгъл на стаята, аз отидох до масата и взех блестящия диск. После се приближих до момчето.

– Това е от баща ти – казах. – Прегледай го внимателно.

Очите му пламнаха. Веднага разбра, че тази дяволия е от XXVI век.

* * *

Умря мигновено.

Проклинайки професията си, проклинайки всякакви пътешествия във времето, проклинайки веригата от събития, която ме направи част от правораздаването, влязох в апарата, който ме докара тук от XXVI век.

Кери Кенър не грешеше. Със самата му поява на белия свят бе станало нещо страшно. Беше разкъсал преждата, която прави от времето едно цяло кълбо. Раждането му предизвика верижна реакция, която се затвори в мен преди седмица. През 2556 година, когато Тара и Рин Кенър се появиха отново в XXVI век и бяха убити в паниката от психонадзирателя, аз, вече осъден на заточение в миналото, получих благодарност за работата си, а суровото ми наказание бе заменено с лишаване от някои права.

Нататък работата беше мръснишка и аз я ненавиждах, все пак Кара и Кенър бяха мои великолепни приятели. Но нямах никакъв друг избор.

Защото няма нищо по-чудовищно от изгнание във времето.

Освен това беше абсолютно необходимо да го направя.

Защото да се родиш преди своите родители е престъпление.

КРАЙ

© 1955 Марион Зимър Бродли

Marion Zimmer Bradley
Exiles of Tomorrow, 1955

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1322>]